

Адаптация
Туи Съдърланд

По образите, създадени от
Тед Елиот и Тери Росио,
Стюарт Бийги и Джей Уолпърт

По сценария на Тед Елиот и Тери Росио

По „Карибски пирати“ на „Уолт Дисни“

Продуцент на филма
Джери Брукхаймър

Режисьор на филма
Гор Върбински

ЕГМОНТ

Оригинално заглавие *On Strange Tides*
© 2017 Disney Enterprises, Inc.

Превод Емилия Л. Масларова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017
Първа допечатка
Общ тираж: 8500 бр.
ISBN 978-954-27-0618-2

ПРЕДГОВОР

„Мъртвите не могат да разказват“

С това предупреждение пиратите изпро-
вождаха всеки, гръзнал да влезе в открито
море. Един мъж обаче успяваше да опровер-
гае гумите им с удивително постоянство.
Капитан Джак Спароу бе обявяван за мъртъв
по-често, отколкото можеше го да побере
умът. Изоставян на необитаеми острови,
захвърлен във вечността в сандъка на Дейви
Джоунс, засмукан под океанската повърхност
от кръвожадния Кракен... Всеки път той из-
глеждаше обречен, без шанс за оцеляване. И
все пак някак успяваше да се завърне сред
живите и да разкаже за великите си приклю-
чения.

И така, понякога мъртвите – или поне
онези, които бяха смятани за мъртви – мо-

жеха да разказват.

Ничий разказ обаче няма да надмине тази история, разказана от испански моряк, изгубен в морето от близо двеста години. Един рибар го издърпа от вълните точно в мига, когато последните слънчеви лъчи на залеза докоснаха с оранжева ласка повърхността на Атлантика...

Рибарят завъртя манivelата, за да извади мрежата си от морето. „СКРРРЪЪЦ!“; пропя лебедката... „СКРРРЪЪЦ!“ Рибарят различи неясна форма на фона на тъмнеещото небе; в мрежата се бе заплело нещо. „СКРРРЪЪЦ!“; продължи да върти манivelата той, без да изпуска фигурата от поглед; най-големите му страхове бяха на път да се сбъднат. „СКРРРЪЪЦ!“ Сред гъмжилото от риби, които се мятаха отчаяно, лежеше тялото на стар моряк.

– Капитане! – викна рибарят. – Капитане!

Капитанът се появи точно когато безжизненото тяло на моряка се просна на палубата.

Без да откъсват очи от бедната изгубена душа, двамата мъже смотолевиха една бърза молитва. Одеждите на стареца бяха опър-

пани и окъсани; ръцете и краката му бяха оплетени в жилавите стъбла на водорасли; от гългата, бяла брада се стичаше вода. За тяхно удивление, ръката му все още притискаше към гърдите някаква книга. Капитанът понечи да я вземе и тогава се случи нещо изключително чудно.

Старият моряк отвори очи.

Въпреки че едва имаше сили да прошепне няколко думи, морякът им довери невероятна история, която, настояваше той, трябваше да стигне до краля. Послушаха го, обърнаха платна право към кралската столица Кагис и отведоха стареца в двореца. Морякът бе твърде слаб, за да може да ходи, затова го пренесоха в старо, прокъсано корабно платно.

Крал Фердинанд бе пълна противоположност на мъжа, отпуснал се полумъртъв на пода в двореца. Старият моряк очевидно бе със скромен произход и най-голямото му постижение бе, че бе служил на короната. Фердинанд пък бе млад, привилегирован, смятан за богоизбран предводител на испанския народ. Щом чу думите на стареца, той съзря възможност да постигне онова, за което предците му само бяха мечтали – безсмър-

тие. Измери с поглед стареца, вкопчил се със сетни сили в живота си; въпреки че едва смогваше да си поеме дъх, той здраво стискаше книгата в ръце.

Капитанът на рибарското корабче първи наруши мълчанието в залата:

– Смятаме, че е открил...

Кралят му направи знак с ръка да замълчи. Искеше да го чуе от устата на моряка. Коленичи край стареца, който с мъка отвори очи и изхъхри с хриптене, което като че изпиваше и сетните му сили:

– Понс де Леон.

Крал Фердинанд кимна и погледна през рамо един загадъчен мъж със смугло лице, потъмняло от живота по вълните. Двамата се спогледаха разбиращо, след което кралят отново се обърна към стария моряк. Измъкна книгата от здравата му хватка. Бе стар корабен дневник... Дневникът на „Сантяго“. Кралят внимателно разгърна книгата.

– Твърди, че е открил кораба на Понс де Леон – обясни капитанът.

– Или че е плавал на него – добави и рибарят.

– Не – сръза го капитанът с опасението да не прозвучат нелепо пред краля. – Казах

ти, че Понс де Леон е мъртъв от двеста години.

– Да, но е умрял в търсене на нещо... – не се предаваше рибарят.

Крал Фердинанд отново кимна. Знаеше много добре какво бе търсил Понс де Леон преди векове. А и в дневника бе видял символ, който можеше да означава само едно.

– Извора на младостта – изрече Фердинанд.

На лицето на моряка за миг се изписа усмивка. Бе изпълнил мисията си. Изпусна тихо сетния си дъх и се остави на смъртта, която го чакаше от толкова отдавна.

Кралят се изправи и се обърна към загадъчния смугъл мъж.

– След колко време можеш да отплаваш? – попита той и му подаде стария корабен дневник.

Онзи отвърна без колебание:

– При първия прилив.

ГЛАВА 1

– Бързо, татко, ще изпуснем обесването – изчурулика възбудено едно момиченце и се втурна по оживената павирана улица. – Заловили са истински пират! Искам да го видя.

И не бе единствена.

Тълпата лондончани напираше към Олд Бейли, както казваха на съдилището, под мрачното сиво небе. Бяха се събрали, за да гледат делото – а вероятно и обесването – на един голям пират. Залата се пукаше по шевове и когато тъмничарят въведе затворника, от тълпата се надигнаха освиркване и съсък. Китките и глезените на пирата бяха стегнати в окови, а на главата му бе нахлузена черна качулка.

Приставът се изправи на крака и изчете обвинението:

– Пред съда се явява небезизвестният пират, разбойник, грабител и подлец, капитан Джак Спароу!

При споменаването на това име сред тълпата се надигна нова вълна викове и гюдюкане. Мнозина бяха онези, които хранеха ненавист към Джак Спароу, а и репутацията му бе известна на цял Лондон. Но въпреки че всички бяха чували разказите за коварните му деяния, очевидно никой не го бе виждал, защото когато тъмничарят свали качулката от главата на затворника, никой не заподозря, че това е някой друг.

– Казах ви, че се казвам Гибс! – обади се мъжът. – Джошъми Гибс!

Джошъми Гибс също бе пират и често бе плавал като помощник-капитан на Джак Спароу. По някаква причина го бяха сбъркали с шефа му и сега разярената тълпа жадуваше кръвта му. Джошъми нямаше как да докаже кой е и единствената му надежда да отърве бесилото, бе милостта на съдията. А това беше, меко казано, невероятно.

– Внимание, чуйте всички! – извиси глас приставът. – Обявявам началото на заседанието. Делото ще се води от уважаемия магистрат на Южен Йорк. Станете на крака

пред Негово Благородие съдия Смит!

Съдията пристъпи горделиво под съпровода на виковете. Бе облечен в черна тога и носеше голяма бяла напудрена перука. Пред устата си държеше дантелена кърпичка, която не позволяваше на хората в претърпаната зала да видят добре лицето му.

Съдията свали кърпичката само за миг, колкото Джошъми да зърне пламъчето в очите му и златния проблясък между устните. Гибс мигновено го разпозна. Това бе Джак Спароу, очевидно решил да добава „представяне за съдия“ към дългия списък с простъпки и провинения.

– Джак? – рече Гибс с удивление. Приставът го ръгна в корема с палката.

– Това не е нужно – обади се съдията, който наистина бе Джак. – Какво казахте?

– Джак... Спароу не е моето име – опомни се затворникът. – Името ми е Джошъми Гибс.

– Ами... – удиви се Джак с изкривена усмивка. – Тук пише „Джак Спароу“.

– Разпитвах къде се намира Джак Спароу – опита се да обясни Гибс, – тъй като научих, че е пристигнал в Лондон. С радост бих го показал на съда, стига това да облекчи

положението ми.

Гибс хвърли бърз поглед на Джак. Последният се въртна рязко към журито и смени темата.

– Подсъдимият твърди, че е невинен по обвинението, че е Джак Спароу. Какво ще отсъдите?

Говорителят на журито остана смаян. Та делото дори не бе започнало!

– Говорителю! – рече Джак властно. – Какво ще отсъдите? Виновен?

– Ако го признаем за виновен, ще увисне на бесило – отвърна говорителят.

– Така е – призна Джак и предизвика вълна аплодисменти в тълпата.

Говорителят се почеса по главата. Недоумяваше как да произнесе присъда без процес.

– Виновен?

Пореден одобрителен възглас от залата.

– Това не е справедливо! – обади се Гибс.

– Не е благоприятно за вас – поправи го Джак. – Но справедливостта и благоприятността нямат нищо общо. Обявявам ви за виновен и като такъв ви чака бесило!

Тълпата ревна от възторг и хората започнаха да тропат с крака в нетърпеливо очакване. Джак удари с чукчето си и въздвори

тишина. Бе виртуоз на двусмислиците и сега щеше да приложи умението си срещу събралото се множество.

– Какво ще кажете вие? – запита ги той. – Да освободя ли затворника?

В помещението екна същински хор. Гърлата крещяха „Не!“ и призоваваха за незабавната екзекуция на затворника. Съдията явно се бе объркал. Тълпата искаше мъжа на бесилото.

– Съвестта ми не позволява да освободя този мъж – продължи Джак. – Джошъми Гибс, престъплението, за което сте виновен, е, че сте невинен по обвинението, че сте Джак Спароу. Ето защо ви осъждам на доживотен затвор!

На хората в залата започна да им просветва, че бесилото ще остане празно.

Джак се обърна към пристава.

– Уредете превоза на затворника до Лондонската кула.

Тълпата започна да освирква и да гудне, някои дори хвърлиха гнили плодове и боклуци. Джак удари с чукчето, а край главата му прелетя обувка.

– Рег! – заповяда той. – Рег в залата, негодници! Има ли рег тук?

Към него полетя нов залп боклуци и Джек реши, че е време да се изнесе.

– Съдът се оттегля! – викна той, тропна отривисто с чукчето и хвърли няколко боклука и обувката обратно в тълпата. След това се изниза през задния вход. Залата бе на прага на бунт.

Пиратът се втурна по коридора и светкавично се преобрази от тромавия съдия Смит в самотоволния капитан Джек. Смъкна перуката и тогата и ги хвърли в близкия килер, където бе и самият съдия – завързан и със запушена уста.

Когато излезе навън, Джек напълно бе възвърнал собствения си облик: моряшки ботуши до коляното, раиран пояс на кръста и червена кърпа на главата. Липсваше само тривърхата му шапка, която се мъдреше на главата на коня, впрегнат в полицейския фургон. Същият фургон, с който приставът щеше да изпълни указанието му и да откара Джошъми Гибс в Лондонската кула.

Джек смигна на кочияша, който му отвърна с лукава усмивка и се пресегна към юзгите; ръкавът му се вдигна и разкри татуираните на ръката му череп и кости. Всичко вървеше точно по план.

Джак мина зад фургона. Пазачът го взе за затворник и го бутна вътре заедно с помощник-капитана.

– Майчице! – възкликна Гибс, когато зърна приятеля си. – Сега и двамата ще се озовем в затвора.

Джак го озари със златната си усмивка.

– Не се тревожи, кочияшът е подкупен – увери го той. – След десет минути ще сме извън Лондон. Конете ни очакват. Довечера тръгваме към морето. След това трябва само да си намерим кораб.

Доиде ред и на Гибс да се усмихне. Кочияшът плесна поводите и конят затегли фургона по паважа.

– Какво стана, Гибс? – попита Джак и предложи глътка уиски на приятеля си. – Мислех, че си си сменил амплото.

– Да, но се ослушвах за новини за „Черната перла“ – рече Гибс, отпи и върна шишето на Джак. – Ни вест, ни кост от нея. И изведнъж чувам, че Джак Спароу бил в града.

– Не е вярно – рече Джак и се зачуди откъде е тръгнал подобен слух.

– Така чух! – тросна се Джошъми. – Джак Спароу бил в Лондон, имал кораб и набирал екипаж. Нима днес няма да набираш моряци в

страноприемницата „Капитанската щерка“?

– Няма! – викна Джак напълно объркан.

– И на мен ми се стори странно – кимна Гибс. – Но трябва да признаем, че човек не знае какво да очаква от теб.

Джак се замисли за момент.

– Истината е, че Джак Спароу пристигна в града тази сутрин, за да спаси Джошъми Гибс от среща с въжето.

– Както казах, не знаеш какво да очакваш – ухили се Гибс.

Нещо зачовърка Джак:

– Значи из града обикаля втори Джак Спароу, който петни доброто ми име!

– Самозванец – рече Гибс.

– Точно така – съгласи се Джак и добави: – Самозванец, който има кораб.

Гибс добре познаваше пламъчето, което проблесна в очите на приятеля му при тези думи. Джак Спароу отново бе капитан без кораб, а в подобно положение бе готов на всичко, за да си го осигури.

Джак затупи плоското шише и го пусна във вътрешния джоб на палтото си. Гибс забеляза в него навита карта.

– Ами ти? – попита той Джак. – Последно чух, че си тръгнал да търсиш Извора на

младостта. Някакво развитие? – от столетия нямаше по-изкусително и трудно за откраждане място от загадъчния Извор.

С дяволита усмивка Джак извади картата и я показа на Гибс.

– Създалите се обстоятелства изискваха значителна дискретност и смелост.

– Тоест, отказал си се – изхихика помощник-капитанът.

– Далеч си от истината – опроверга го Джак. – Желанието ми е по-силно отвсякога. Ще опитам водите му. Запомни думите ми!

Джошъми Гибс тупна приятеля си по рамото.

– Това е моят Джак!

– Няма да допусна на картата да остане и едно местенце, неоткрито от капитан Джак! – кимна Джак уверено.

Подобна увереност, при това зад решетките на полицейския фургон, бе съвсем типична за него. Бе преценил всичко, или поне така мислеше. Фургонът внезапно спря.

Джак надигна вежди. Нима бяха излезли от града толкова бързо?

– Бързо стигнахме – рече той и мушна картата обратно в джоба на палтото си.

Вратата на фургона се отвори. Джак и

Гибс слязоха и установиха, че се намират в двора на двореца „Сейнт Джеймс“, мястото, където живееше кралят, и където Джак определено не бе планирал да попаднат.

Огледаха се. Бяха плътно обградени от кралски гвардейци, насочили пушки в гърдите им.

– И това ли е част от плана? – запита Джошъми.

Преди Джак да успее да отвърне, капитанът на гвардията го удари в главата с приклада на пушката. Джак залитна в ръцете на Гибс, след което се свлече на земята. Един гвардеец тикна Гибс обратно във фургона и тресна вратата.

Джак вдигна замаян поглед и проследи отдалечаващия се фургон. Джошъми не успя да чуе закъснелия му отговор.

– Не.